

dinge og Betæneligheder. Det er rigtigt, at ogsaa det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen var lidt betænelig; det var ikke saa meget for selve Ordningens Skyld, som det var med Hensyn til Priserne, men det er ganske rigtigt, at der ogsaa fra hans Side blev udtalt Betæneligheder. Mødet sluttede dog med, at det ærede Medlem Hr. Drachmann udtalte: Saa faar Handelsministeren Tilladelse til at gaa over til det nye System, og der blev ikke gjort Indsigelser fra nogen Side. Jeg gik derfor ud fra, at man havde tiltraadt Ordningen, og jeg blev forbavset over kort Tid efter at se den Udtalelse fremsat af det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, at nu var der truffet en Ordning, som det radikale Venstre ikke havde nogen som helst Andel i, og som det ikke ønskede. Denne Udtalelse blev gentaget i den radikale Provinspresse; jeg maa indrømme, at jeg saa den ikke i „Politiken“ — der synes at være en Forskel i Opfattelserne —, men den gik i hvert Fald rundt i den radikale Provinspresse. Og det vil jeg have Lov at sige, at det er af den Slags Ting, som kan kaldes selvfrekaldte Vanskeligheder, saa jeg synes, det ærede Medlem Hr. Rode skulde tale lidt nærmere med det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen om disse.

Det samme ærede Medlem fremhævede de Vanskeligheder, der er og sikkert i lang Tid vil være, og at disse ikke er smaa, men tværtimod store, og udtalte, at alle Partier og alle Erhverv burde erkende det og indrette sig derefter. Det er en Udtalelse, jeg kan give min mest ubetingede Tilslutning, jeg tror ogsaa, det er saaledes. Men jeg synes, at Regeringen netop viser sin gode Villie til at gaa med til Foranstaltninger, som tjener til fremme af det heles Vel, ved at man her under visse Forudsætninger tilbyder at gaa med til midlertidige Foranstaltninger, som man under normale Forhold absolut ikke vilde gaa med til. Man stiller kun den Betingelse, at det skal være Hjælp til Selvhjælp. Men er der Villighed baade hos Kapitalen og hos Arbejderne til at gøre Indrømmelser, saa er det rimeligt — og det vil Venstre gaa med til —, at Samfundet ogsaa yder sin Medvirksomhed, saaledes at der bliver en passende Del til hver. Det er sikkert en god Vej, en Vej, ad hvilken Samfundsfølelsen fremmes, og det vilde sikkert være til Gavn for Landet som Helhed, om man kunde anlægge et saadant Synspunkt.

Det ærede Medlem Hr. H. O. Hansen anbefalede en bevægelig Krisetold. Det er

vel egentlig i den Retning, Forslaget gaar. Kun kan en Told ikke være alt for bevægelig, for saa bliver det ganske umuligt at administrere. De, der skal indføre Varer, maa nogenlunde vide, hvilken Told de skal betale, de kan ikke være Genstand for vilkaarlig Administration. Det vilde kun tjene til at fremkalde store Forstyrrelser i Erhvervslivet. — Endvidere spurgte det ærede Medlem, om der tænkedes paa en Forandring af den indenrigske Beskatning af Cigarer, hvad jeg forstod, at det ærede Medlem var stærkt imod. Det kan jeg ikke svare paa. Hvordan Forhandlingerne til Slut vil ende, kan jeg ikke sige. Men jeg synes, som sagt, ikke, det vilde høre til det unaturlige, at man i en Tid, hvor der trænges til en Lettelse af Skatterne, lod en passende Del føre over paa Cigarerne. Det vilde jeg finde ret naturligt.

Det ærede Medlem Hr. Jønson udtalte, som for Resten flere har gjort, at Industrien ikke kunde være tilfreds med den Usikkerhed, der raader. Jeg synes ikke, man har Grund til at rette den Bebrejdelse mod mig. Jeg har, saa hurtigt jeg er blevet klar over, at Importreguleringen ikke kunde fortsættes for Skotøjets Vedkommende, udtalt det klart og bestemt. Der har ingen Vaklen været i mine Udtalelser der, saa det synes jeg i hvert Fald ikke, man kan lægge mig til Last. En æret Taler hævdede senere, at det var Udtalelser, jeg ikke havde Ret til at fremsætte, men jeg har kun sagt, at den nuværende Regering ikke vilde fortsætte den; hvad Rigsdagen bestemmer, er en anden Ting. Jeg vil hævde, at en Importregulering i den Form, den er vedtaget her, som en Valutakriseforanstaltning, ikke lader sig gennemføre, naar vi har en Aftale med vor sydlige Nabo, der er af samme Art som en Mestbegunstigelsestraktat, selv om den ikke er udformet som en saadan. Den Opgave er umulig, at træffe en Foranstaltning, der alene er vendt imod dette og andre ligestillede Lande, men ikke til anden Side. Det kan man ikke gøre. Saa maatte man opsigte en saadan Traktat, og hvad deraf vilde følge, kan jeg slet ikke overse. Men som Forholdene ligger, er det ganske umuligt at fortsætte Importreguleringen som en Kriseforanstaltning.

Pinstrup: Det ærede Medlem Hr. Drachmann har en Lyst til stadig at beskæftige sig med Landbruget og vende sig imod Landbruget, og han mener aaben-